

רוצים? שאל, ככר אייפאשר לבקר ידירה?

אנשי המישטרה פרצו כצחוק גדול. "ידירות נחמדות יש לך, חביבי", אמרו לו. "כעת בוא תספר לנו מה היא עשתה לך וכמה שילמת לה, כמה פעמים היית כאן ומי עוד עובר כאן יחד עם מוניק?" השוטרים הוציאו את הגבר לחדר השני ורשמו מפיו עדות. מוניק נדרשה להתלבש וללכת עם השוטרים. "לאן אתם לוקחים אותי? מה עשיתי בכלל?" צעקה מוניק. "את חשודה בניהול בית בושת", אמרו לה השוטרים. "אתם לא יכולים לקחת אותי מכאן, זה הבית שלי! אני גרה כאן עם הבת שלי ואם אני שוכבת עם מישהו זה לא עסק שלכם! תברקו טוב בבית שלכם ותראו אם הנשים שלכם לא עושות אותו דבר, אולי תלכו לעצור אותן?" שאלה ביי אש גובר והולך. אחד השוטרים סטר על לחיה והיא נלקחה בכוח למכונית, שחיכתה בפניו הרחוב.

מה הזיק למישהו?

עוד באותו לילה שמעה מוניק את קולה של לבנה, הצועקת אליה מבדע לחומות אברכיביר. "מוניק! מוניק! את שומעת אותי?" לבנה סיפרה לה בצעקות כי אחת הבנות שעבדה איתן בתל-כרם מסרה למישטרה על מקום עבודתה החדש של מוניק. היא לא רצתה להזיק לך, אבל את מכירה את המאניקים האלה, הם עוצרים אותנו ולא משחררים עד שאנחנו נותנות להם איזה מידע, והיא חשבה שזה ממילא לא יזיק לך, אז היא מסרה את הכתובת שלך למישטרה. אל תדאגי אני אביא לך עורך-דין, צעקה לבנה.

ככה החלטת לחסוך שכר-יטירתת עורך-דין והתייעצת עם ברטה השמנה? והיא אמרה לך שכיתזונות זה רק מקום שעובדות בו שתי בחורות או יותר; אז תגיד לה שהיא לא מעודכנת. זה היה אומנם החוק בתקופת המנדט, אבל הוא השתנה מאז, אמר עורך-דין למוניק.

אבל אני לא עשיתי כלום! לא שכבתי אפילו עם אף אחד מהקלייני

טים שלי, אני נשבעת לך: כל העניין הוא שרציתי לצאת מהעסק המלוכלך הזה ולתת מסאו' עם הרפיה בבית אלגנטי — איך יכולים להאשים אותי בניהול בית-זוננות? שאלה מוניק בייאוש.

אני רואה שצריך להסביר לך הכל מחדש, אמר לה עורך-הדין. "חבל שלא התייעצת איתי קודם, לפני שהשקעת כל-כך הרבה כסף ומאמצים במכון שלך. הייתי מסביר לך כי על-פי החוק את צפויה לעמוד לדין על ניהול בית-זוננות, וגם על כך שהרשית לבת שלך, שהיא קטינה, להתגורר במקום שהוא בית-זוננות. גם האיש שהשכיר לך את הבית עלול לעמוד לדין על כך שהשכיר בית למטרות של זנות.

מוניק שמטה את ראשה ואמרה: "רי! אני משתגע! לכל אשה מותר לשכב עם מי שהיא רוצה בבית שלה? מה זה מוזק למישהו? ומה איכפת לבית המישט מה אני מקבלת בתמורה, מעיל-פרווה, ארוחת-ערב במיסעדה או כסף? המישטרה מעוניינת שאני אחזור לכביש? ששוב אהיה חשופה לכל מאניק שיוכל לרצוח אותי ולשרוד אותי? מה הם רוצים, שאעבוד בחצרות? ליד ילדים קטנים? ואפריע לעוברים

ושבים? הם רוצים שאפיץ מחלות ואיעצר בכל יום? אני משתגעתי!" עורך-הדין הביט בה בחמלה ואמר: "אני מבין אותך היטב, ואם זה יעזור לך, אז יש עוד הרבה אנשים שמבינים ומסכימים איתך. אבל החוק הוא נגדך. כולם יודעים שאי-אפשר להפסיק את הזנות במדינה. זה מיקצוע שאי-אפשר להעביר מן העולם. מישטרים שונים ניסו שיטות שונות ואף אחת לא הצליחה. בארץ היתה ועדה, בראשותה של השופטת הדסה כרעמו, שחקרה את המצב הקיים והציעה הצעות טובות ומועילות. היא המליצה על כך שיתורו בתזונות במקומות שלא ייקו לציבור ולא יהיו מיטרה, ועוד כמה הצעות, שאם היו מתקבלות היו אולי פותרות חלק מהבעיות, אבל מאז ועד היום לא נעשה מאומה. המיפלגות הרתיות לא נתנו להזין דבר בעניין זה, ואת נפלת בין הכיפאות. הבית היפה שלך, שרצית לאף אחד ולגדל בשקט את בתך, נחשב על פי החוק לבית-זוננות.

אבל אני לא שכבתי עם אף אחד! חזרה מוניק על דבריה בעקשנות. "כבר בשנת 1975 פסק בית-המשפט העליון כי גבר שניהל מכון

לעיסוי, שם היו הבנות לכושות לגמרי, ואסור היה לקיים איתן מגע מיני ואף לגעת בהן, אך הן גרמו להרפיה ביד, אשם בעבירה של סרסרות זונות. בית-המשפט העליון, בעיקבות פסק-דין אנגלי, קבע כי את המושג זנות אין לצמצם לבעילת אשה על-פי דרכה. שימוש בגוף אשה בתשלום, לשם סיפוק תאוות מיניות, כדרכה, או שלא כדרכה" מהוות זנות, קבע השופט יואל ווסמן המנוח. אשה בשם ליליאן לבן, שבשנת 1975 ניהלה מכון רומה לשלך, ופירסמה מודעות בעיתונים על מסאו', נידונה למאסר על-תנאי, למרות שעבדה בעצמה כדירתה. הסביר עורך-הדין.

מה ההגיון של החוק?

אבל זה הבית שלי, אין לי בית אחר, אני לא מחזיקה את המקום הזה רק לעסקים, אני גרה שם עם הבת שלי, גם זה עבירה?" שאלה מוניק מתייפחת. גם שאלה זו הוכרעה כבר לפני הרי-בה שנים. בתקופת המנדט אומנם אמר החוק כי רק מקום שבו עברו יותר

מאשה אחת יכול להיחשב כבית-זוננות, אבל במדינת-ישראל שונה החוק. "חבר-הכנסת נחום ניר, ככנסת הח' מישיבת, הביא לשינוי החוק. בית-המשפט העליון התלבט כאמת בשאלה, שאם הזנות עצמה איננה עבירה, כיצד יוכל להרשיע אשה על כך שהיא שוכבת עם גברים תמורת שכר בביתה? ובאמת, פסק-דין אחר קבע כי אם האשה שכרה את הבית למטרות מגורים, וגם השתמשה בו לעיסוקה בזנות, לא יראו בכך עבירה. אבל פסק-דין זה בוטל לאחר זמן קצר מאוד על-ידי פסק-דין אחר של בית-המשפט העליון, ושם נקבעה ההלכה הפוכה. בית-המשפט קבע כי כוונת המח' קק, ששינה את החוק המנדטורי, היתה למנוע את התוצאות המזיקות של מיטרה, בין אם האשה מתגוררת במקום בין אם לאו. השופטים קבעו כי המח' קק פעל בתחושה שיש התרחבות במעשי זנות במדינה ויש לעצור את התהליך, ולשם כך הרחיב את החוק שהיה קיים קודם. וכי הסעיף החדש כוונתו למנוע יצירת בתי-בושת ולבצר אותם. בין אם הם מנוהלים על-ידי הזונה עצמה או על-ידי מישהו אחר." סיים עורך-הדין.

מה העונש הצפוי לז' שאלה מוניק. החוק החמיר עם מי שמחזיק מקום לשם עיסוק בזנות, וקבע כי עונשו חמש שנות מאסר. וכבר היו מיקרים ששנים נידונו לשנתיים מאסר בפועל ואף יותר על כך שעברו כביתן, ונחשבו על כן כמנהלות בית-זוננות. במיקרה שלך יש עוד עבירה, שאת לא היית מודעת לה כלל, וזו עבירה שקובע סעיף 208 לחוק העונשין 1977, המניח לקטין בן שתיים עד שבע-עשרה שנים, הנתון למישמורתו או להשגחתו, שידור כבית-זוננות או יבקר בו תכופות — דינו מאסר שלוש שנים. ומכיוון שמלכה, בתך, שהיא בת 12, התגוררה יחד איתך בדירה, עלולים להאשים אותך גם על-פי סעיף זה, אמר עורך-הדין.

אני לא מבינה את ההגיון של החוק המטומטם הזה. הם דוחפים אותי שוב לרחוב? לעבוד על הכביש וכחצרות? מוניק השעינה את ראשה על ידיה וחשבה כמה קל להרוס חלום.

זונות באתר נטוש בתל-אביב מותר להיות זונה, אבל לא בבית